

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vom lavi de-opotrivă în Jidanul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat.”

Opera sub conducerea unui Comitet.
ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — — Lei 200
Pentru Insții. și fabrici — — — Lei 500

Farisei?

„Streii sunt de neamul și sufletul nostru, toți acei cari au adus sectele la noi în țară... ei intru făjărie grăesc minciunii”.
Grigorie Episcopul Aradului
(v. „Svastica Banatului” Timișoara 23 Iunie 1929.)

În 22 Septembrie s'au botezat în râul Streiu vre-o 15 (cincisprezece) pocăiți din Barul-mare, Valea Lupului, Petros și alte sate. Faptul în sine nu e deosebit. Nu e ceva deosebit nici că aceasta este a doua mare adunare ce s'a ținut în Barul-mare în acest an. Nu a fost ceva deosebit nici fanfara care a adunat o mulțime de cască-gură, repetind acelaș cântec. Pentru altceva am vrut să amintesc acest fapt neînsemnat. Anume pe când se continuă înainte cu botezarea, iată își fac apariția jandarmii. Dar nu ca simpli cască gură ci pentru a lua o femeie ce se botează și ea și a o duce la cazarmă.

Bine i-au făcut va zice Românul ce nu dorește desbinare în Biserică (v. Mat. 12, 24 și Romani 16, 17). Bine le-au făcut va zice Românul ce vede în acești falși pocăiți, pe subminatarii Ideii de stat. Bine că au oprit femeia de a apuca pe calea ce duce la cei ce nu voeau să-și mai apere țara, într'un eventual viitor războiu, vor zice alții.

Țară asupritoare, mai asupritoare decât fosta Austro-Ungarie, va striga perciunul sărindărean. Iată cum se siluesc conștiințele lută. Unde este liga drepturilor omului să apere pe o biată muiere, de asuprirea huliganilor de Români, va striga mai departe glasul ca de corb cobitor, al „presel anumite.”

Dar nu. jandarmul român n'a venit ca să siluească o conștiință ce mai rău se'ndârjește cu astfel de mijloace. N'a venit pentru a năcăji pe cei ce tremurau în apa rece de toamnă. Nu a venit pentru a opri pe una din cei ce se botezau a doua oară (v. Efeseni 4, 5). Nu a venit spre a-i face să se creadă martiri, pe oamenii naivi, pe oile rătăcite ce le-a răpit lupul cel în blană de oaie.

Au venit să ducă la cazarmă o femeie despre care fuseseră absolut sigur informați că furase un libel de depunere dela o biată fată și încercase, pocăita, să scoată banii, în numele acelei fete, dela bancă.

O pocăită să fure? O pocăită să păcătuiască? se vor miră unii. Nu zic oare pocăiții că ei nu păcătuiesc ci sunt toți buni? Să păcătuiască? Se poate?

Da. Se poate. Adecă s'a putut. Și nu e singurul caz. (v. „Lucrarea diavolească a adventiștilor” de Dr. Gr Comșa Episcopul Aradului).

Dar nu eu volu adeveri acest lucru, ci l'a adevărit însuși Mântuitorul Lumii. Iată ce zice Cel mai Mare dintre Profeți și Cel mai Sus decât Profeții:

„Iarăși asemenea este împărăția cerurilor năvodului aruncat în mare, și care a adunat tot felul de pește, carele dacă s'a umplut, l'a scos la margine și șezând a ales pe cei buni în vase, iar pe cei răi, i-a lăpădat afară. Așa va fi și la sfârșitul veacului vor ieși îngerii și vor despărți pe cei răi, din mijlocul celor drepti, și-i vor arunca pe ei în cuptorul cel de foc: acolo va fi plâns și scrâșnirea dinților. (Mateiu cap. 13 stih. 47—50). „Asemănatu-s'a împărăția cerurilor omului care a semănat sămânță bună în țarina sa. Iară dormind oamenii, venit-a vrășmașul și a semănat neghină între grâu și s'a dus. Iară dacă a crescut holda și și-a făcut rod, atunci s'a arătat și neghina. Și venind slugile stăpânului casei au zis lui: Doamne au n'ai sămănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină? Iară el a zis lor: om vrășmaș a făcut-o aceasta. Iară slugile i-au zis lui: vreal dară să mergem să o smulgem? Iară el a zis: ba ca nu cumva smulgând neghina să smulgeți împreună cu ea și grâul. Lăsați să crească amândouă până la seceră, și în vremea secerii voi zice secerătorilor: strângeți întâiu neghina și o legați snopi ca să o ardem, iară grâul îl strângeți în jitița mea.” (Mateiu cap. 13 stih. 24—30).

Iată deci Cuvintele Domnului Nostru Iisus Christos care zice limpede și răspicat că în Biserică Sa (împărăția cerurilor) vor fi și buni și răi, și ținătorii al poruncilor și păcătoși.

Și dacă în Sfânta Sa Biserică, căreia i-a făgăduit ajutorul Său, până la capul veacurilor, dacă în Biserică Sa, zic, sunt și vor fi și buni și răi, oare fi-vor nu-mai buni între cei ce nu mai ascultă de Sfânta Sa Apostolică Biserică? (v. Mateiu 18, 27).

Va zice vr'unul: „Se pare.”
Se pare. Dar zis-a Domnul: „Val vouă... farisei fățarnici, că vă asemănați mormintelor celor spoite, cari din afară se arată frumoase: iară din lăuntru sunt pline de oasele morților și de toată necurăția.” (Mateiu c. 23 stih. 27).

„Așa și voi din afară vă arătați oamenilor drepti: iară din lăuntru sunteți plini de făjărie și de fărădelege.” (Mat. 23, 28).

„Povățuitorii orbi, cari străcurăți țânțarul și înghițiți cămila. Val vouă...” (Mat. 23, 24).

Bar. 10 Octomvrie 1929.
Victor I. Opreșiu.

Necazuri funcționaresti.

Învățătorii din Ardeal vor da ministerul de Instrucție în judecată pentru faptul că de luni de zile, n'au primit leafa, mai mult că ministerul de finanță, se zice, le va da dreptul lor, numai în baza unei sentințe judecătorești.

Din mulțimea lor, un biet învățător și-a curmat nevoile, fără sentință judecătorească, punându-și capăt zilelor, omorându-se.

Ce lucruri grozave s'au petrecut în sufletul său, în clipa hotărârei, nu cred să poată așa de bine pricepe o minte fără grijă.

Svârlit într'un sat, c'un salariu de foame, la un moment dat se pomenește și fără dânsul. Luând masa la vre'un bogătaș sau vre'un birt și neplătindu-i, i se refuză și aceasta.

Acuma, de bine de rău mână în locuință, luând pe datorii dela dughenița din colț. Dar dughenița și stăpâna locuinței cere plată. Leafa nu vine, hainele, se rup și nevoile se strâng în jur sugrumându-l.

Așa, că deodată se pomeni flămând, fără locuință și în timpul școlii când poveste a copiilor, despre bogăția țarei lui, în minte fulgera gândul, de seară unde va mânca, unde va dormi...

Și atunci?... Atunci în clipa când simți foamea și ești apostol, când toți au parte de un culcuș și tu ca un câine aștepti o ușă să se deschisă, nu-ți mai vine să aștepti salariul prin sentință judecătorească — simplu iei revolverul, arunci o privire naturei atât de bogat, blestemi ceasul în care ai început să înveți și într'o clipă, pleci pe-o lume mai bună.

Grozavă hotărâre și primejdios exemplu pentru tineri, pentru bieții funcționari ce-și fac din viață un vis și nu prevăd neînchipuită luptă pentru pâine.

Se vorbea despre o echilibrare a bugetului și s'ar fi hotărât că funcționarii să primească leafa la prima lumii. Când?

De ce se vorbește înzădar și se mai aruncă o speranță nelătmemată funcționarilor dacă lucrul stă cu totul altfel.

Ce va fi din acești funcționari ce și-au închinat zilele carierei lor, ceșetori sau ucigași.

Ca să arunci la dușmanii pensii de milioane și să lași să moară chiar pe-al tău, de foame, e o nedreptate, să-i zicem ca să nu fie mai mult. Cu ce gând, cu ce inimă va mai munci învățătorul când alături de dânsul colegul pensionar, își umple buzunarele tot din visteria statului.

„Noi ne sinucidem de foame în țara noastră și jidanii cu străinii se îmbuibesc de bine din munca și brazda noastră.”

Și dacă adevărul doare, de ce nu se caută modalitatea a se da salariile la timp.

Să se facă ordine să se scormonească birourile de ordononțare a salariilor și se vor găsi poate domni bine făcuți, ce în loc să accelereze statele, le uită cu lunile prin sertare. Se vor găsi domnișoare frumoase dar plictisite de lucru și șefi ce stau cu ochii mai mult la pulpele rotunde a domnișoarelor, decât la state și alte lucruri în legătură cu grăbirea lor.

Să se lovească în carne vie. Funcționar, funcționar dar acel ce nu-și face datoria și din activitatea lui se îngreunează existența celorlalți funcționari, nu merită decât soarta „afară”. Cel puțin să știe de ce moare de foame!

Și dacă buba nu-lăici, apoi să se împartă bugetul mai omenește să se mai rupă din acele fonduri de gură cască — prin străinătate, în sfârșit de nu se poate da posibilitatea unui traiu mai fără grijă, apoi și puținul acela să se dea la timp, ca să nu mai aștepte cu lunile și să nu mai aibă nevoie în loc de pâine, de un revolver.

Că vezi, drept este, ca toți să ne bucurăm de bunătățile acestei țări!

Gh. Atanasiu.

Eri... Azi... Măine...

Eri... Jidanul de prin țară,
Când erau mai rari odată,
Când era la sută unul,
Era țara mai bogată.

Azi... Jidanul se'nmulțiră,
Ca și larba pe hotară,
Ca și frunza de pe codri;
Vai sârmana noastră țară!

Măine... vom fi pierduți cu toții,
Vom fi robi sub jugul lor,
Ne-om căi și ne vom zbate,
Ca un șarpe sub picior.

Eri... era o mândră țară
Cu pădurile-l bogate,
Cu cirezi de vite multe
Și avere pela sate.

Azi... Românul nostru bietul,
Fără preget el muncește,
Și averea lui tot scade,
Și impozitul sporește.

Măine... nici paseri călătoare
Pela noi nu s'or abate,
Ci plângând și-or lua sborul,
Înspre țări mult mai bogate.

Eri... eram stăpâni odată.
Azi... abia trăim sub soare,
Măine... vom fi legați cu lanțuri
Și de mâni și de picioare.

Dumitru Spataru
Vlădeni-Botoșani

Serisoare deschisă d-lui ministru de război

Motto: *Vol sunt est armati Romani!*

M. Eminescu

Exelență,

Nu știu cum aș face să vă încredințez despre sinceritatea celor ce am onoare să vă adresez, pe calea aceasta.

Doresc ca ironia, ce fără voia mea se desprinde din rândurile acestea, să o considereți ca o firească emanație a ciudatelor împrejurări în care, — pe deasupra legilor militare și sufletului Țării, — căutați să aruncați pe Maiorul Băgulescu.

Înainte de toate vă rog Domnule Ministru să primiți respectuoasele mele mulțumiri pentru felul cum înțelegeți să prigoniiți pe acest erou al oștirii noastre naționale.

Sunt un român cu suflet curat îmi iubesc Patria și Neamul așa cum îmi dictează cel mai firesc dintre instincte și așa cum m'au învățat dascălii mei. Aproape că aș iubi și pe Excelența Voastră după chipul cum prin prigoana Maiorului Băgulescu contribuie, într-o neașteptată măsură, la înălțarea noastră sufletească.

Dacă veți înțelege că dragostea mea românească merge aiurea, rezervând totuși Excelenței Voastre cele mai respectuoase și mai sincere mulțumiri, pentru că prin neprețuita Excelenței Voastre nepricepere contribuți la creșterea unui prototip de neîntinată iubire de Neam și Țară, pentru că ne dați omul care ne trebuie și pe care de atâta vreme îl căutăm...

Printr-o prigoană fără de pereche chiar în această binecuvântată Românie Mare, executată cu o excelentă ardoare de excelențele Excelenței Voastre organe de represivitate politico-militară, Hanzu, Carapanca et. Comp., stigmatizați d-le Ministru, un simbol de abnegație în lupta pe care Neamul Românesc înțelege să o dea contra acelora care-l batjocoresc suveranitatea, îl fură dreptul la viață și vor ca să-l stărpească de pe aceste meleaguri de carl, veacuri de sânge și de lacrimi se leagă în mod indisolubil.

Desigur că ați chemat pe Maiorul Băgulescu în Cabinetul ministerial, pentru ca să vă convingeți de caracterul și de felul de a gândi și a simți al „umilului” Excelenței Voastre subaltern.

La ce convingere veți fi ajuns nu știu, dar știu una: că discernământul Excelenței Voastre, a dat greș. Dom-

nule Ministru, nu v'ați uitat nici odată în ochii Maiorului Băgulescu, pentru ca să puteți ceti în sufletul lui. Ochii aceștia pot să vorbească mai mult decât îl este îngăduit unui biet Maior să vorbească în fața unui Ministru „pan” general de divizie. (Vă doresc să ajungeți și de corp de armată din toată inima și sunt convins că meritați și bastonul de mareșal în ranița ministerială, depinde numai de felul cum veți ști să apăreți cât mai puțin și mai umil în fața d-lui Madgearu). Ochii aceștia au pândit mil de veacuri în codrii Carpaților, ochii aceștia arși de arșița câmpului și de focul lacrimilor unei milenare robi. Ochii care vă privesc cu dăsnădejdea celor opt sute mil de muribunzi, care căutând cerul cu lumina lor stinsă, se întrebau: La ce murim cu toții?

E oare închipuire de iubire de brazda strămoșească? Și aceluiași soldat pe care în numele Patriei și Regelui îl trimeteai eri să moară în luptă cu dușmanii, astăzi după ordinul omului lui Makensen să îl ordoni să nu-și mai iubească Țara și Neamul.

Strigați atunci în gura mare că iubirea de Țară este un articol din Constituție, este o alegere de Regent, sau o lege votată de 400 deputați și 180 de senatori, toți cu demisiile în alb.

Ori poate vocea sângelui, vocea vreau înaintaș din veacul al XV-lea care prin mâna Excelenței Voastre pedepsa nepotului, al cărui strămoș a arat cu strămoșul Excelenței Voastre, Dumbrava Roșie.

Îmi veți permite Excelență ca pe această cale să arăt în celelalte 11 scrisori ce vor urma drumul de fapte, din și de după război, atât al Excelenței Voastre cât și al „umilului” Vostre prigonit subaltern — sperăm nu pentru multă vreme.

H. Dimitriu

Marș

*Privirea noastră-i: înainte!
Victoria-l pe-al nostru steag—
Și-acest pământ ni-l cel mai drag!
Tu ocrotește-ne, Părinte!*

*Ura! Ura! Hai spre hotare,
Menirea-l să-l păzim acum:
Să-l apărăm al țării drum
Din Nistru, Dunăre și Mare!*

*Jurăm că nu va fi putere
— Nici ladul de s'ar prăbuși —
Pe noi să poafa ne cînti
Marș! țara să murim ne cere.*

*Din patru părți aud răsunet
De trîmbiți și de cânt viteaz —
Să trecem Tisa — Marș! și azi
La Nistru tunul nostru-l tunet!*

ION FOTI.

Încă odată:

— Preoții, Învățătorii și Politica —

Când te duci la țară pe niște drumuri, de numai nu-ți rupi gâtul odată cu închieturile căruței; când cercetezi gospodăriile chiar cele frunțate și vezi sărăcia lucie; când întri în bordeiele ce țin loc de școală și vezi copiii închirciți și galbeni ca niște ieze, grămădiți într-o cămăruță cu pământ pe jos și cu ferestre mici și scâlciate; când stai de vorbă cu tineretul învățătoresc amărât, cu lefuri de servitori și acelea întârziate cu lunile, când vezi cu un cuvânt mizeria unei nații întregi minate de boli și de sărăcie; în timp ce la orașe se ridică înfloritoare și tot mai puternică o nație străină și cumplit vrăjmașă nouă; stai și te întrebi:

Preoții și Învățătorii, cari trăesc în mijlocul satelor, văd ei toate acestea? Și dacă văd, se gândesc ei oare că asupra lor apasă răspunderea soartei neamului românesc?

Și dacă simt decăderea neamului și răspunderea ce vor avea-o pentru aceasta în fața Istoriei, cum se explică atunci lipsa unei mișcări din partea lor — vorbesc de cei mai mulți de deșteptare a maselor și de îndrumare a poporului spre singura cale de mântuire, care nu este alta de cât o *politică naționalistă creștină intransigentă*, cum este aceea a L. A. N. C.? Cum se explică înregistrarea celor mai mulți în partidele politice, cari sunt pe față amestecate cu străinii și zălogite jidanului, dușmanul nostru neîmpăcat și singur cauză a tuturor suferințelor noastre?

Nu este decât un singur răspuns la aceste întrebări.

Afară de câțiva naivi, cari în mod inconștient se lasă țărâți în vâltoarea politică fără nici un interes, cei mai mulți o fac numai din interes personal, *pentru căpătuială. Pentru blidul de linte dezertedză de la datoria lor sfântă și își lasă țara și neamul să piară. Sunt — onoare excepțiilor — niște criminali.*

Aceasta am vrut să spun. Precum ca să se știe.

D. Costin

Schimbare de mentalitate?

Masacrul din Palestina. Faptul în sine e cunoscut. Arabii au împrăștiat pe evrei dela zidul plângerilor, ucizând pe câțiva.

Cauza? O concentrează așa de bine Marele Român Neculai Iorga în „Neamul Pomănesc” din 12 Septembrie 1929, prin cuvintele: „Când este acolo Sfântul Mormânt și Moscheia lui Osman, eră primejdios să se ridice asupra cetății de trei ori sacre, steagul zionismului romantic. Si pe lângă aceasta, să se dea ca prim guvernator țării, un Evreu de origine și de sentimente. „Religia ebraică mai slab reprezentată” fiind.

Guvernele s'au grăbit a exprima părerea de rău pentru cele petrecute, în numele opiniei publice din statele respective. Că cine este această opinie publică o spune așa de bine filosoful Vasile Conta, zicând: „guvernurile, cari cred că ascultă și respectă opinia publică, în realitate nu ascultă și nu respectă decât opiniunea Jidovilor” (v. „Jidovii cu legea lor...” de Te. Raica, fost senator, Ploiești 1919 pag. 138).

Când zic opinie = părere, zic ziare. Dar zările cele mai multe sunt ale fiilor lui Iuda.

Despre o astfel de opinie vreau să spun câteva cuvinte.

Unul din zările finanțate de A. Blank publică în nr. din 13 IX 1929 un articol intitulat: „Masacrul din Palestina” de Dr. A. Mibashan — un rabin. Iar ca subtitlu: „El a dovedit o frumoasă solidaritate umană.”

Ceeace vreau să relev din acest articol, sunt următoarele cuvinte: „tineretul creștin s'a oferit să meargă ca voluntari în Palestina alături de evrei, pentru a apăra coloniile evrești acolo. E dovada unei sublime manifestări a solidarității omenești, care e o consolare pentru cei loviți atât de greu, dar și o cinste pentru cei ce au arătat-o, și care face, să nu disperăm în fața brutalității plozii de răutate omenească, ci să continuăm a spera totuși în mai bine”.

Va să zică un rabin spune că tinerimea creștină s'a oferit să-i

Clasele sociale și Partidele Politice.

(Continuare)

de: Romulus Damian

Clasa conducătoare.

În trecutul îndepărtat clasa conducătoare a fost hrănitul păstrător creștin și tradițiilor, ea a mai fost focarul oțelului năzuințelor pentru apropiatul „bine”, făcând îndrumarea de rezistență, isvorul „conștiinței naționale”, și călăuză drumurilor spre zilele din marea revoluție mondială, eliberând poporul nostru din „sclavism economic”, de sub tutela străinilor și arătându-l apoi calea spre completă independență politică și libertate națională desăvârșită.

În trecutul de mai aproape ea ne-a dat renașterea vieții naționale, înviorarea dragostei de neam și de țară, înflorirea simțirei și gândirei și apoi ca cel mai scump aport, setea și râvna după proprie cultură națională. Tot ea ne-a dat în decada (a doua din veacul al 19-lea toate însemnatele reforme social-politice și socio-economice, dintre cari cele mai de seamă sunt: 1) Desrobirea țăranilor depe moșiile vechilor boeri și ciocoi, înfăptuită de nemuritorul Cuza Vodă,

2) Împământarea la sate și împroprietărirea lor, 3) Unirea Principatelor Române, înfăptuită tot de marele Domn Cuza Vodă, 4) Independența României, 5) Libertate și Egalitate cetățenească, 6) Dreptate egală în fața legilor, 7) Lumină la sate, 8) Progresarea orașelor prin tot concursul material pentru îmbogățirea și cimentarea sufletelor românilor harnici, 9) Suflet bogat și inimă deschisă întotdeauna pentru eliberarea fraților subjugăți în scumpele noastre provincii surori și 10) Ca cel mai sfânt și mai simbolic act național „Unirea tuturor Românilor”, în hotarele lor naționale și firești, prin participarea României Mici, de eri, la războiul mondial din 1914-1918 care ne-a adus *Întregirea Neamului*, — România Mare de azi”.

După înfăptuirea „Unirii tuturor românilor” în loc de a crește și de a se îmbogăți, cum doar natural și firesc era, clasa conducătoare, în mare parte, stăpânită de lăcomie materială și condusă de ambiții de dorințe efemere și în același vreme *dăunătoare cinstei și onoarei neamului românesc*,

părăsind drumul ce duce la desăvârșita stăpânire a sufletului poporului, s'a divizat pe grupuri, ce azi trăiesc în dușmănie, bazată pe egoism condamnabil din toate punctele de vedere.

Grupul cel mai puternic, privit ca structură politică, reprezintă cel mai semnificativ sentiment de interese materiale, apărând de idei și concepțiuni politice-comerciale „a priori” chibzuite și ordonate după metode câștigate prin experiență de zeci de ani, cu bogate inițiative de „ipocrizie și fățărnicie”, cu vastă experiență în fabricarea de „neadevăruri” și cu un organism încheșat după un sistem și metodă ce nu trec departe de hotarele „stomacului”, ce azi încă îi dă posibilitatea a se considera de „castă specială”, cunoscută sub denumirea „liberalii”.

Egoismul pronunțat în absolut toate straturile economice, secundat de un exclusivism înfăptuit față de adversarii convinși, o făcea, — până eri, — „forte”, și în aceiași vreme îi oferea posibilitatea de a acapara și de a deține, — fie chiar și numai temporar, — aproape toate proprietățile solului și subsolului, folosind speciale metode de educație politică, — destul de bine cunoscute azi, — de convenții politice ademenitoare pentru

„dornicii de a parveni”, și de ispite sociale ascunse sub pompoase firme politice ca: Exproprierea marilor proprietăți, Libertate, Egalitate, Sufragiu universal, etc. etc.”

Celelalte grupuri, și pe care le găsim descrise în capitoul următor, nefiind cu nimic dela această țință, atât de puțin laudabilă, ba în multe privințe întrecându-o, deasemenea nu servesc marele interese vitale ale poporului, de care însă totuși se folosesc în lupta lor, păgubitoare neamului și țării, pentru a ajunge la Putere, *mințind și înșelând poporul cu tot ce este posibil și imposibil*.

Departee de aceste frământări de egoism, ce duc dincolo de hotarele răbdării, găsim o formațiune de reale valori sufletești, din ce a rămas bun și nevătămat din clasa conducătoare de eri, formațiune ce reprezintă activitatea ce nu se mulțumește cu izbonda de a și încheag pământul național, ci continuă pe calea care îi permite a învinge și sufletul spre a fi putea stăpâni. Ea înțelege că a transforma mentalitatea neamului întregit este mai folositor, decât a fi spori armamentului, și ea este convinsă că gloria definitivă cere ca simțămintele și credințele de eri, din sufletul poporului întregit, trebuie să dispară pentru că

ajute cu armele pe evrei, și el rabinul se bucură de acest lucru numindu-l: „solidaritate omenească”? E mult atât. Și mă întreb: Se poate ca un rabin să laude de „solidaritate omenească pe akuni, pe nejidovi? Să laude de solidaritate omenească pe acei, de cari marele rabin Abarbanel, zice că: „sunt la fel cu măgarul”? (op. cit. pag. 108). Se poate ca un rabin să laude de caritate pe creștini, de cari cartea Temora Hesreh zice: „Pe creștin să-l smulgi din rădăcină, să-l calci în picioare și să-l strivești”? (op. cit. pag. 69).

Dar rabinul continuă: „și care face să nu disperăm..., ci să continuăm a spera în mai bine.” Adecă ajutorul creștinilor li face

să sperze în mai bine. Nu sunt oare destulii ai „poporului ales”?

Nu sunt destulii ai lui Israel? Trebuie să-și pună nădejdea în acela pe cari Talmudul li numește măgari? (În cazul acesta cu siguranță sunt măgari fiindcă ajută pe jidani! N. R.)

Și acest lucru li spune, nu orice jidan fără importanță ci chiar un rabin.

Iată de ce am zis că vreau să relev câteva cuvinte. Fiindcă astfel de cuvinte dela un rabin, n'am mai cetit.

Și sfârșind întreb — acum când s'au văzut voluntari creștini înarmați în ajutorul jidovilor: „Văzut-a cineva vreodată voluntari jidovi în ajutorul creștinilor?”

Nevinovați judecați la moarte

O tristă întâmplare a unui român în America.

Se întâmplă destul de des că oameni cu totul nevinovați sunt judecați la amenzi, la închisoare pentru un timp mai scurt sau mai îndelungat și în țările unde încă nu-i ștearsă pedeapsa cu moarte, sunt judecați la moarte chiar.

Astfel de cazuri au obvenit și vor obveni totdeauna până când judecătorii și ei vor fi numai oameni și nu îngeri. Este însă grozav, foarte dureros când cei nevinovați sufăr și sunt chiar executați și te întrebi cutremurându-te cum se va putea răsplăti, cu ce bunuri de pe lumea aceasta se va putea recompensa suferința sau moartea celui nevinovat? Ce muștrare de conștiință trebuie să aibă acei judecători, cărora li s'ar părea cătuș de puțin că n'au fost drepti și oare Dzeu li va ierta pe ei pentru o condamnare nedreaptă? Sau pentru o necondamnare când lumea întreagă strigă și știe că x sau y este vinovat — cu deosebire în zilele noastre sunt foarte multe cazuri de acestea — și totuși judecătorii din lipsă de dovezi, formalități, etc., îl achită, nemaigândindu-ne la posibilitatea unor ordine, diferite intervenții prietenești și bănești de cari se vorbește prea mult și

se dovedește prea puțin sau chiar nimic, când strângi cu ușa pe cel căruia li „umbă gura”.

Noi credem că precum se aduc sentințe chiar și de moarte contra unor nevinovați, tot astfel scapă foarte mulți vinovați nepedepsiți, dar d. judecători nu pot fi făcuți responsabili pentru astfel de întâmplări decât atunci când se poate dovedi ușurința, sau parțialitatea în a judeca, altfel nu, la nici un caz nu, fiindcă cum am zis mai sus, nici judecătorii nu sunt îngeri ci numai oameni și a greși este lucru omenească. Dar nu toate greșele se pot, este permis să se ierte, cu deosebire ale acelora nu, cari nu-i permis să greșească.

Un caz în adevăr dureros și senzațional s'a petrecut nu de mult în America. A fost judecat adecă la moarte și executat pe scaunul electric un biet muncitor român, refugiat acolo din com. Mihăileni jud. Dorohoi, cu numele Petru Oprescu. S'a întâmplat să fie atacat vagonul poștal al unui tren, un paznic a fost omorât și s'a furat din vagon 500,000 dolari, circa 80 milioane lei. Gropul, care conținea cele 500,000 s'a aflat ascuns în casa nenorocitului

de Oprescu; și această a fost cauza morții lui.

După un timp oarecare însă s'a prezentat la parchet amanta lui Oprescu fata Berta Loopel și a mărturisit că atacul, jaful și crima din vagonul poștal au fost comise de 2 frați și 3 veri ai ei și că gropul cu banii l'a ascuns ea în casa lui Oprescu care n'a avut cunoștință despre, nimic din cele petrecute. Fata a declarat că trebuie să mărturisească adevărul fiindcă o muștră conștiința că a contribuit la moartea unui nevinovat.

Teribilă mărturisire!

Ori câte pedepse se vor croi de acum celor în adevăr vinovați și ori ce răsplată li se va acorda urmașilor lui Petru Oprescu, lui însuși viața care i-a fost — deși în baza unei sentințe judecătorești, dar totuși — pe nedrept luată, nu i se va mai putea reda niciodată!

Dzeu să-l iertel

Tribuna liberă.

I. Comunicat.

Ca urmare a conflictului ce a existat între subsemnatul și Dl Părinte Remus Oancea, preot ort. rom. din comuna Macea, declar, că toate afirmațiunile atribuite Prea Cucerniciei sale prin articolul: „Se impune o anchetă severă” apărut în coloanele gazetei „Apărarea Națională” din Arad cu data de 28 Iunie și 15 Iulie 1928 — și alurea, n'au fost altceva decât fructul unui isvor de informațiuni greșite (după cunoștința mea ulterioară neadevărate) în consecință retractându-le, pe această cale îmi exprim adânci regrete pentru cele întâmplate.

George Fărcaș
notar cercual în Vărfurile

II.

În urma conflictului ce a existat între subsemnatul și Dl George Fărcaș notar cercual în Vărfurile și fost notar în comuna Macea, ca urmare a comunicatului de mai sus, declar, că cele atribuite în sarcina dlui prietar un răspuns sumar la articolul împrișinat în gazeta „Voința Poporului” cu data de 20 Sept. 1928 le retrag ca neavenite, iar conflictul regretabil de închis.

Remus Oancea.
preot în comuna Macea.

se nască și se sporească spiritul pur și eminent național românesc, ca singură condiție de eternă trăinicie, înălțare și înflorire a unui neam.

În isvorul acesta găsim hrana zilnică pe care o primește și apoi o dă, — mult sau puțin, — societății noastre colective, prin focarul de muncă neîntreruptă de construcție spirituală invizibilă, dar sensibilă, de către poporul unit, dar lipsit încă azi de priceperea că interesele sale pot rezida și înfrânge încercările străine dinăuntru, cum și furtunile dinafară, numai prin oțelirea caracterului național bazat pe conștiința că interesele sale trebuie să fie întemeiate pe interesele generale, sacro-naționale a Statului.

Numai în faptele aceste se găsește explicația că această formație, — cunoscută sub denumirea „Liga Apărării Naționale Creștine”, — prin prefacerile mintale țărănești cu sine prefacerile materiale, că sufletul său reprezintă o îngrămădire de elemente vi-guroase, ce la rândul lor nasc altele și apoi crescându-le în selecționată școală și educație politică le are gata întărite pentru marea bătălie de mâine ce fără îndolală se va da, după ordi-nel spiritului timpului, între cele două lumi atât de deosebite dela noi, între lumea conservatoare și cea progresistă, adică între clasa parvenților și im-

bogățiilor pe nedrept, ce se pretinde de conducătoare și clasa țărănească, cu conștiință politică formată și cu conștiință națională încheată prin sufletul L. A. N. C.

Nu e greu de prevăzut că izbândă și gloria va fi a clasei ce va ști învinge sufletul poporului, distrugând progresul material de azi a câtorva persoane și renăscând progresul moral al poporului, pe care li propagă, „urbi et orbi”, L. A. N. C., atăcată azi din această cauză de către toate partidele politice, pe toate căile și cu toate armele admise și neadmise.

Clasa burgheziei.

Dela început trebuie să declarăm că burghezia noastră nu e rezultat de produs natural, născut din evoluția social-economică, ci o creațiune artificială a clasei conducătoare din anii din urmă, intrucât în trecut noi nu am avut burghezie.

Viața și existența acestei clase sunt nesigure față de viitor. Evident că sufletul e destoinic, caracterul însă înconstant, firea mult mai șovăitoare și ce e mai grav, simțul interesului său de clasă prin nimic real asigurat.

Clasa burgheză e compusă din „toți orășenii proprietari mari sau mici, toți stăpânii de prăvălii, de întreprinderi comerciale și bancare, toți in-

dustriași mari și mici, toți slujbașii statului, toți patronii meseriași, toți proprietarii rurali mari și mijlocii, toate profesiunile libere, aproape toți slujbașii satelor și din toți acei cunoscuți sub numele nădrăgărima dela sate.

În ea se cuprinde aproximativ 22 la sută din totala populație a țării.

Porțile și ușile acestei clase sunt deschise întotdeauna; întră cine vrea și când vrea, ese însă numai cine se simte destul de tare pentru trecerea la clasa de frunte.

Importanța clasei burgheze fiind considerabilă prin faptul că dă 22 la sută din populația țării, suntem nevoiți a cerceta de aproape care-i este valoarea socială?

O bună parte din sufletul culturii românești, de care dispunem, își are sediul permanent în această clasă, creatoarea în cea mai mare parte a literaturii, artel și științei românești. Faptele aceste incontestabile ne procură, întărindu-ne, convingerea că valoarea sa socială întrece importanța ei politică.

(Va urma)

Rugăm cetiți, răspândiți și abonați ziarul adevărat național-creștin „Apărarea Națională”!

Serbările centenarului Episcopiei ortodoxe române din Arad ținute în ziua de sf. Dumitru a decurs conform programului publicat și în ziarul nostru.

Trebuie să accentuăm că o astfel de zi trebuia sărbătorită cu mai multă splendoare, cu mai mult fast, într'un fel cu mult mai impunător. Programul serbărilor a fost preste tot foarte slab. Nu s'a observat nici o animație, nici o însuflețire pornită din suflet, care te îmbărbătează, te întărește și înalță fără să vrei.

Eu cred că pentru neamul românesc serbarea centenarului unei Episcopii are cu mult mai mare însemnătate decât a unui oraș ca Giurgiu, Brăila sau ori care altul și totuși ce deosebite mare între serbările din Giurgiu d. e. și cele din Arad.

Este adevărat că la noi sunt atâtea chiar prea multe serbări de tot felul, dar în schimb sunt puține zile, cari trebuie sărbătorite așa după cum se cuvine, ținând cont de însemnătatea lor din punct de vedere religios și național. Serbările centenarului Episcopiei noastre n'au fost la înălțimea lor așa cum trebuia să fie.

Intellectualii au fost puțini iar ceilalți au lipsit aproape cu totul, fiindcă nu s'a făcut nici o propagandă. De ce? s'o spusese chemații!

Au fost de față mai mulți membri ai sinodului — adunării eparhiale, din întreaga Dieceza. Au fost reprezentate aproape toate Mitropoliile și Episcopiile ortodoxe, guvernul prin dl ministru Vlad, Academia Română, armata, „Astra”, magistratura etc., etc.

Serciciul divin s'a oficiat în catedrala orașului de P. S. S. Episcopul Grigorie înconjurat de un mare număr de preoți în frunte cu arhimandriții Policarp Morușca și I. Suciu.

Sedința festivă din Palatul cultural a fost deasemenea deschisă de P. S. S. Episcopul Grigorie, rostind un discurs festiv foarte emoționant, cu date istorice de o neprețuită valoare din lupta sf. noastre biserici contra asupritorilor ei. Au urmat apoi cuvântările de salut al tuturor reprezentanților: guvernului, sf. sinod etc.

D. a. la ora 5 a fost concert religios în Palatul Cultural foarte bine reușit. Bucățile corale puteau însă fi mai bine alese și în acest caz reușita puternicului cor „Armonia” care escelează prin disciplina și forțele lui ar fi fost pe deplin evidențiată.

Toamna.

Vântul printre crengi murmură,
Vara a trecut ne-a lăsat,
Și frunzele se scurtură
Frigul toamnei le-a brumaf.

De toamna vieții mele
Văd nici eu nu am scăpat,
Trecutul cu zile grele
Și pe mine m'a brumat.

Iarna vine și se lasă
Jos, fulgii purtați de vânt.
Pe pământ val de mătasa
Acoperiș pe pământ.

Al. Grozescu.

Justiția veghiază.

Bardul învățătorului N. Cristea fost inspector școlar, și-a luat satisfacție. Invinuit și pus în rândul defraudatorilor de rând, se ridică astăzi în ochii celor mulți, în adevărata lui lumină.

Cu ochii holbați de spaimă, dușmani încremeniți în fața sentinței, aidoma ucigașilor în fața fulgerului de noapte și din mărimea lor de odinioară, de a scoate la iveală un nou defraudator, se vor strecura fără rușine pe străzile orașului, mulțumiți că cel puțin au zădărnicit munca unui om. Dar, unui om ca N. Cristea puțin îi pasă de toate inelțiile și piedicile din cale. A trecut peste dănele cu mândria și răbdarea omului, ce se știe curat și în fața justiției, nu puțin i-a trebuit ca să-l lumineze.

Ce josnicie și nimicime e să denunți un om, numai prin faptul că-i de altă culoare politică. Și ce sublim e să te ridici deasupra tuturor concepțiilor de partid, să urmărești o idee, ca s'o realizezi prin mijloace admise, D. N. Cristea a făcut-o!

Cu riscul de a deschide gura dușmanilor, a împărțit dintr-o sumă oarecare, bani pentru învățătorii regăteni. Inchipuiți-vă! Un copil eșit de pe băncile școlii, cu suflet neîntinat, trimis o leafă de 2800 lei, prin locuri necunoscute.

Notăm că învățătorii veniți în părțile Banatului și Crișanei, nu s'au bucurat de prima de deplasare.

Și atunci, fără bani și fără chiar strictul necesar, a ajuns în fața unui om, ce-a știut ce înseamnă un copil, — dascăl, prin locuri străine și-o măsură greșită a celor în drept. — Se puteau trimite învățătorii experimentați — detașați — nu copii, care de multe ori din lipsă de experiență, s'au lovit de atâtea greutăți, neputând fi la înălțimea cerută.

Înima lui de român, cu ochii acei limpezi ca cerul senin, în care citea durerea imbinată cu dragoste, n'a stat nepăsătoare, ca în alte părți.

A dat. A rupt din sufletul său, pușinul ce-l avea și ni l'a dat nouă, ca să ne putem deosebi, mai departe, în satul numit — nevoile și nădejile noastre. —

A dat din binecuvântata visterie a țării, unui copil-dascăl trimis din „locuri mari” cu forța, legea și riscul foamei.

A dat fără să-i pese de reat, în schimbul unei chitanțe și-a îndulcit viața, sădind în sufletul venit speranță și credință.

A dat, ce alții iau fără chitanță, pentru că era suflet rupt din sufletul nostru, pentru că era de-al nostru și ne-a înțeles, fără să-i destăinăm frica de necunoscut și lipsa de bani.

A dat, pentru că, fără să se gândească, că de nu-i cel puțin ministru, va fi denunțat. Și așa a fost!..

Și când te gândești că din noroiul zilei, se ridică indivizi, ca să-l denunțe de defraudator, nu-ți vine nici furia, nici ura, ci scârba.

Scârba pentru acei ce n'au în fața ochilor decât ura deghizată și în inimă le clocoțesc ambițiuni deșerte.

În mijlocul ungușorilor, ce mai deunăzi ne criticau și își bătea joc de inv. regăteni, se ridică putregaiuri ca să dea în cap, aceluia ce i-au ajutat.

Nu s'au gândit că justiția veghează?

Nu s'au gândit că sunt oameni, ce știu să privească lucrurile altfel și să dea dreptate omului, ce n'a făcut altceva decât să ajute un frate?

S'o fi gândit, că în furia patimei politice, îi vor face praf și pulbere, dar vai s'au înșelat!

N'a perit dreptatea? Priviți l'a omul ce Pați acuzat și luați exemplu modestiei.

A rămas tot învățătorul din Măndruțoc! Deaceia bard al învățătorului, nu lua așa de tragică, ura unor prieteni poate. Lasă-i în plata Domnului și rămâi tot acel ce-ai fost. Răsunarea să-ți fie o mai multă dragoste pentru fii regăteni, ce nu te vor uita.

Căci justiția veghează? Veghează deasupra patimilor politice, deasupra oamenilor, ce în goana după glorie — sau mai bine „Ciolan” — se agită de coada vre'unui partid, lovind în acei ce și-au croit drumul și numai au nevoie de sprijinul nimănui — natural o piedică pentru neputincioși.

Veghează și în asemenea cazuri noi mulțimea ne și simțim mulțumiți, sub ocrotirea ei.

Gh. Atanasiu

Rugăm achitați abonamentele!

Se zice:

Că un medic militar francez, maiorul Hanol a descoperit o soluție, un fluid, care poate înlocui sângele și astfel poate reda viața în cazuri când în urma orl căror accidente din cauza perderii prea mare de sânge ar fi aproape moartea.

S'a făcut experiență cu un câine din vinele căruia s'a stors tot sângele așa că era ca și mort și atunci s'a injectat soluția respectivă și câinele care era țepăn și neînsuflețit a început a se juca și a se gudura. Un biciclist, care era să-și dea sufletul în urma unui accident, perzând mult sânge, la fel a fost — așa zicând — reînviat după injecția cu soluția medicului Hanol.

Minuni se întâmplă și azi pe lume, cum s'au întâmplat în timpurile vechi.

Că un neamț din Germania a înghițit în 10 minute și jumătate 75 de ouă. Iată încă un record în felul lui. Dar oare bietul stomac — butuș ori foale cum i-ar zice Ionul lui Nicolae — cum se simțește?

Că la 1 Oct. a. c. datorla flotantă engleză era de 730 miliarde lei. Datorla publică internă și externă era de 7,595,508,154 lire sterline adică circa 6 bilioane 830 miliarde lei și aceasta datorie împreună cu cea dintâi se ridică la suma de 8,427,588,954 lire st. adică peste 7 bilioane 200 miliarde lei; în cifre face cam 7,344,830,058,600. Dar totuși cam cât face această sumă în realitate? Cine ne-ar putea spune??

Iată o problemă pentru cl. I-a de liceu!!

Că cea mai agilă „gardă albă”, care luptă contra bolșevicilor în Ucraina este cea condusă de o călugăriță, de o contesă Levitzki, membră a unei vechi familii ucrainene. În timpul mai din urmă contesa a apărut pe una din moștile tatălui ei, confiscate de guvernul sovietic și a asasinat mai mulți funcționari bolșevici.

Din cauza acestor autorități sovietice jidovești au pus mare premiu pe capul contesei și au trimis în cercetare un detașament special al secției teroriste cu ordinul să o aducă naștea lor vie sau moartă.

Că firma „Ancora” din Oradea a trimis un vagon cu marfă unui comerțant din Chișineu, care vagon însă a fost din greșală transportat la Chișinău în Basarabia. De aci proces contra C. F. R. Oare cine este vinovatul? Natural că vagonul trebuia îndrumat mai curând la Chișineu-Criș și nu în Basarabia, dar oare știe toată lumea că orașul din jud. Arad se numește Chișineu-Criș și nu numai Chișineu. În ce privește felul cum se scrie numele celor două orașe larăși se deosebesc numai prin o literă și anume Chișineu (Arad) și Chișinău (Basarabia).

Dar de câte ori nu s'a întâmplat că o scrisoare adresată la Siria s'a trezit returnată de pe drum din spre Siria (Azla-Mică), sau d. e. scrisorile adresate la București (în jud. Hunedoara) fac mai întâi drumul la București capitala țării ș. a. m. d.

Este bine deci ca cel ce trimite scrisori în localități cu 2 nume să precizeze despre care anume este vorba și d-nii funcționari dela Oficiul P. T. T. să fie mai atenți.

Și în fine rugăm zliarele din București să grijască mai bine și să nu mai scrie că orașul Chișineu se află în jud. Bihor ci în jud. Arad, că ni rușine!

Că în Londra există un sanator pentru câini, unde bolnavii primesc tot felul de tratamente și de cele cu raze ultra-violete.

Sărmană lume! acum când bieții oameni mor pe capete de foame de tuberculoză și alte boli sociale, se găsesc nebuni cari să susție sanatorii pentru câini.

Am ajuns în adevăr ca să vedem că azi să prefulește câinele mai mult decât omul și aceasta nu numai la noi ci și în Anglia.

Informațiuni.

Toți, d-nii abonați sunt respectuos rugați să binevoiască a-și achita costul abonamentelor, trimițându-ne paralele chiar cu reîntoarcerea poștei prin mandatul poștal aci alăturat.

Administrația ziarului.

La școala pregătitoare de ofițeri de rezervă de artilerie din Craiova sunt și elevi jidani. Ei nu prea știu să călărească. Se întâmplă însă că unul cal trântesc pe călăreții jidani. Mai zilele trecute un cal atrântit pe un jidan și după ce l-a dat de pământ, a început a-l cara cu picioarele bătale, de l-au dus pe bietulelev pe targă la spital. Ne mirăm că gazetele „Dimineața”, „Adevărul”, „Lupta”, și altele scrise de jidani, nu cer ca pe acel cal să-l dea în judecată pentru că bat și trântesc numai pe elevii jidani și pe români nu. Și calul simte cine îl călărește, dar încă bietul român.

Ce poate fi cauza, că în timpul ultim se întâmplă atâtea încercări, bătăi, omoruri și sinucideri în întreaga țară.

Este grea de tot viața? au înebunit oamenii sau sunt puși la cale, se duși de alți ticăloși, cari vor cu orice preț iscarea disordinelor și discreditarea acestei țări?!

Guvernul este dator să ia severe măsuri în contra tuturor celor vinovați!

M. S. Regele Mihai, scumpul și adoratul nostru Rege a împlinit în 25 Oct. 8 ani

Cu această ocazie rugăm pe prea bunul Dumnezeu să ni-l ție la mulți, mulți fericiți ani spre folosul, bucuria, înaintarea și întărirea neamului și a țării românești.

Prințul Umberto Moștenitorul de tron al Italiei s'a logodit cu principesa Maria a Belgiei.

Cu această ocazie contra prințului, pe când era în Bruxelles, capitala Belgiei, s'a săvârșit un atentat, dar n'a isbutit.

În țara întreagă se întinde o epidemie nemal pomenită de scarlatină. Cazurile se înmulțesc zi de zi într'un mod îngrozitor.

Atât în orașele mari cât și la sate, la București, Iași, Craiova etc. și chiar și în Arad sunt o mulțime de cazuri.

În ploști trec peste o mie. Obvin și multe cazuri de febră tifoidă (tifus) gripă și alte boale lipicioase.

Datorla fiecăruia este ca îndată ce se ivește un caz suspect de boală se cheme medicul.

Mizeria, foamea, grijiile, nepăsarea și neajunsurile sunt cauza că se estind boalele așa tare. Pericolul este mare.

În urma unei adrese din partea președinției consiliului de miniștrii direcțiunea generală a C. F. R. a întocmit un tablou de toți funcționarii și de toate categoriile, cari au împlinit vârsta de 57 ani, sau cari au 30 ani de serviciu urmând să fie scoși la pensie pe data de 1 Ianuarie 1930 și unii și alții.

Direcțiunea generală a C. F. a primit și latitudinea, de a putea reangaja pe acei funcționari, cari sunt absolut indispensabili serviciului.

Partidul avercan a organizat Duminecă în 27 Oct. o mare demonstrație o manifestație politică în București, care s'a desfășurat în cea mai deplină ordine și la care au luat parte câteva zeci de mii de oameni doșiți în capitală din toate părțile țării ca Ardeal, Bucovina, Basarabia și Dobrogea.

Marea mulțime trecând pe calea Victoriei a defilat de peste 3 ore prin fața d-lui general Averescu care a luat loc în fața Ateneului înconjurat de statul său major: foști miniștrii și alți înalți dignitari de stat, dovedind existența și în prezent a partidului poporului.

În timpul ultim s'au prăbușit multe avioane, unul ici, altul acolo, ceea ce înseamnă o pagubă enormă pentru țară. Coroana acestor prăbușiri a fost ciocnirea alor două avioane deasupra aeroportului dela Pipera de lângă București, cari făceau exerciții sburând în patrule. După ciocnire aparatele au luat foc s'au prăbușit la pământ și s'au sfărâmat complet.

Aviatorii s'au salvat aruncându-se din avioane cu parașutele (umbrele salvatoare) așa că au ajuns cu bine la pământ și au scăpat cu viață.

S'a întâmplat că un scriitor de șofer — sunt mulți de aceștia — mânănd o mașină de pe piață cu o viteză nebună, ca de regulă, și voind să treacă nainte prințul Regent Nicolae — a vătămat aripa mașinei. Prințul Nicolae revoltat l-a tras câteva palme șchiatulul de șofer — și bine a făcut, — ceea ce a indignat însă în o măsură foarte mare pe patrioții cu percluni, și strigă, și sbiară presa jidovească, ca dingura șarpelui, de par'că o calcă!

CINEMA „CENTRAL”

Str. Rusu Șirianu.

Duminecă 3 Noembrie și zilele următoare.

MIMI BELLAMY

În rolurile principale:

Leatrice Soy, Betty Bronson, Margaret Livingston

CINEMA „ELITE”

Pădurița Orașului.

Duminecă 3 Noembrie și zilele următoare.

„MALEC” în noaptea nuntii

comedie senzațională

În rolurile principale:

Buster Keaton și Dorothy Sebastian

MARCU BOTA
PRĂVĂLIER DE ONOR. PALĂRII ȘI
ARAD, BUL. REG. FERDINAND 27

Calocini, Șoșoni, Pălării și
Ghete Ieftine pentru dame-
bărbați și copii, cu reducere de
5%, a prețurilor din galantare
pentru d-nii: funcționari, cîriști
și învățători.

se află la

